

Forchold, hvis man kunde hjælpe saadanne Folk til at komme bedre igjennem; men Udvalget kan i alt Fald ikke forstaa, hvorledes det daarlige Nar skal kunne paaberaabes til Støtte for, at man forlanger, at Folk skulle give de samme Penge — det forlanges — men at de ingen Ting faae for disse Penge. Der var saa meget mindre Grund til at fremhæve det daarlige Nar som Argument for disse Negtelser, at det tværtimod har forekommet os, at netop det daarlige Nar kunde være en Paasthyndelse for Krigsdagen til at bevilge en ekstraordinær stor Sum, for at Befolkningen og fremfor Alt Arbejderbefolkningen, de mange Haandværkere og Industri-drivende, kunde faae en særlig Fortjeneste i saadant et daarligt Nar. Andre Steder bevilger man under saadanne Forhold ekstraordinære, overordentlige Arbejder, som ikke altid ere saa absolut nødvendige. Det forekommer os derfor, at disse Arbejder, som jeg her har fremhævet, og som maa siges at være absolut nødvendige, maatte man i alt Fald kunne bevilge og have Opfordring til at bevilge. Man har gjort gjældende, at det særlig var af Mangel paa Tillid til Ministeriet, at man negtede disse Penge. Vi have ikke kunnet forstaa, at Mangelen paa Tillid kan finde sit Udtryk paa den Maade, thi man er dog ikke kommet frem med nogen Udtalelse om, at Ministeriet skulde ville anvende Pengene, som man bevilger det, til andet Brug; man har sagt, at de vilde blive slet anvendte, men dette staar i stærkt Strid med, at man bevilger Ministeriet en Mængde Penge, som man har gjort paa mange Postor, til mange Ting. Det kan jo saaledes til Exempel paavises, at man har bevilget 3,900,000 Kr. paa § 26 til ekstraordinære Foranstaltninger, ja, man har bevilget enkelte Postor, som ere saa tillidsfulde, om jeg maa bruge dette Udtryk, mod Ministeriet, som den, vi her i Betænkningen have fremdraget, nemlig 100,000 Kr. til Kontrol med Røeg-Export og Import, uden at det den Gang, da Ministeren begjærede disse Penge, var muligt for ham at oplyse, hvorledes han vilde bruge Pengene. Naar man viser en saadan Tillid til Ministeriet i saa mange Tilfælde, er det aldeles umuligt, i alt Fald for os — og jeg kan ikke tro Andet, end at det omtrent ogsaa er det for alle Andre — at forstaa, at man ikke vil bevilge enkelte Tusinde Kroner til Vedligeholdelse af Materiel og til andre Postor, som jeg har nævnt. Jeg veed vel, at man kan se enhver Ting fra flere Sider, og at den tager sig noget forskjellig ud, fra hvad Side man ser den, og jeg har samvittighedsfuldt bestræbt mig for at se Tingen ogsaa fra den anden Side, ogsaa fra det

modsatte Partis Side, men det har ikke været mig muligt, paa hvilket Standpunkt jeg end stillede mig, at kunne opdage, at de Negtelser, som jeg har fremhævet, og mange andre kunne begrændes paa nogenjomhelst Maade og fra nogenjomhelst Standpunkt, og jeg tror, at jeg tør sige, at Udvalgets Fler-tal er enigt med mig heri. Vi have den Tro og det Haab, at naar Befolkningen ser paa Sagen, som den foreligger, saa vil den ligesaa lidt som vi kunne forstaa disse Negtelser. Det er ganske vist, at politiske Hensyn i Meget kunne gjøre sig gjældende, og at de ofte kunne lede til Resultater, som kunne omtvistes, men Et synes det mig, at man kan være enig om, og det er, at man ikke af politiske Magthensyn bør negte Beløb, som ere nødvendige for Staten, for Samsundet og for Borgerne; det synes mig, at der ubetinget og uden Hensyn til, hvad man mener om det politiske Magtomraade, og uden Hensyn til, om man har en absolutistisk eller konstitutionel Forfatning, hvad enten man saa er Monarkist eller Republikaner, nødvendigviis maa være en Ting, som staar over alt Andet, og det er Hensynet til Fædrelandet, Hensynet til Samsundet og Borgerne, og dette Hensyn forekommer det os ikke er slydsgjort i det foreliggende Lovforslag. Vi tro, at naar Folket i No og Besindighed faar Leilighed til at overveie dette, vil det kunne slutte sig til disse Betragtninger, og det er for at give det Leilighed hertil og for ikke at ophidse Videnskaberne under en Konflikt om en midlertidig eller provisorisk Lov o.s.v. med alle de Følger, som kunne fremkomme, naar man bliver uenig om Finantsloven, at vi have fundet det rigtigst, at Finantsloven, saaledes som den nu foreligger, bliver endelig vedtaget, for at Folket i No og Besindighed kan overveie, om det er, som det skal være. Det er hovedsagelig af denne Grund, men selvfølgelig ogsaa, fordi vi have fundet, at denne Finantslov, som her foreligger, kan bruges, fordi Regjeringen selv har udtalt, at den i administrativ Henseende kan bruges, fordi den intet Obergreb indeholder af egentlig konstitutionel Art, da de Grundsætninger, som Landstinget har hævdet i den Retning, ikke ere tilfidesatte, at vi have ment, uagtet vi have haft store Tvivl, at burde indstille det foreliggende Finantslovsforslag til uforandret Vedtagelse.

Gasle: Det er kun for at gjøre en enkelt Bemærkning, at jeg har bedt om Ordet. Der findes i Finantsloven en Bevilling under § 21 VI. A. til Understøttelse for Forfattere, hvor der, som ogsaa her i Betænkningen anført,